

tagga igga päwa tulleb temma, jo toob mulle toidust ja rohto, ja rõmustab ennast ikka seal jures. — Oh, Jummal! kui agga temma wannemad temmaga ei wotta se pärrast tööreleda. Jummal laske nende hea inimeste käsfi hästi käia siin, ja seal iggaweste! ta panni käed kokko, ja lugges Jummalat tännamas ja pallumas süddames.

Mihkel olli jubba hopis ärraunnustanud, et ta hobbošt piddi otsima ja mõtles agga Häddi peäle. Edeste! ütles ta wi maks: Häddi on üks wägga hea laps, agga need ka wägga head wannemad on, kes sedda last on õppetanud sest rõmo tundma, kui ta teistele head woib teha. Ta tousis ülles, andis haigese keik mis ta omma rahha kukro sees leidis, ja mõtles: ma woin jo küt te peäle wet jua, küssis Häddi wannematte nimme järrele, ja läks hobbošt otsima. Kui ta pärrast sedda ühhest haigest ehk waeje inimesest kuulda ehk nähha

fai, siis ta mõtles ikka pissokse Häddi peäle, ja andis ning aitis ni palju kui ta wois, ja pallus oimad wannemad, kes rikkad ollid, et nemmad ka piddid aitma, sest ta olli neile pissokse Häddist rāfinud.

Kahheksa aastad pärrast sedda surri temma emma, ja aasta pärrast sai temma issa pimmes. Issa tahtis nüüd wāggise et ta naese piddi wõtma: ta nimmetas temmale monningad tüdrukud, kenne issad rikkad ollid, ja kes siis temmale palju pruti warrandust woisid tua. Mihkel ei tahtnud keigest sest mingisuggust kuulda, wiinaks ütles temma: armas taat! mul ep olle pruti warrandust mitte tarwis, sest meile on jo ni palju, et meie woime ellada, ja minna ollen noor ja tuggew, agga sulle, armas issa, lähhab nisuggust pruti warrandust tarwis, mis ennam on, kui hobbošed, härjad ja lambad, mis sind ei woi aita: sulle lähhab so wanna ea, ja so pimmedusse pärrast harrimist tarwis. Anna mulle